Samenkörner (Neue Folge 25) 1931

Căutat de Dumnezeu și găsit

În toamna lui 1925, un înalt funcționar al căilor ferate ședea în locuința sa, seara, după cină, și citea ziarul după obiceiul său. Atunci ochii i-au căzut pe anunțul unui sindicat al căilor ferate, care căuta un supraveghetor vorbitor de limbă franceză pentru linia sa de cale ferată din China. El s-a gândit: „Tu poți concura. Ai deja peste cincizeci de ani; dar nu ai rude cărora trebuie să le porți de grijă. Și dacă primești acest contract de trei ani, atunci ai o frumoasă ocazie să vezi, în sfârșit, o parte din lume."

S-a așezat imediat și a scris o scrisoare la adresa indicată, dar fără multă speranță că la vârsta sa va mai fi primit.

Aproape că uitase problema, când, la începutul lui 1926, a primit o scrisoare de la direcția sindicatului, care îl invita să se prezinte personal. Printre toate acele multe cereri, alegerea mai restrânsă căzuse în cele din urmă pe el și pe un domn mai tânăr. Cel din urmă ar fi fost chiar avantajat, dacă cunoștințele sale de limbă franceză ar fi fost cât ale lui sau superioare.

Astfel, domnul N. se afla, după un timp scurt, spre propria sa uimire, în drum spre China cu un contract pe trei ani în buzunar. Călătoria prin Franța, pe Marea Mediterană, prin Canalul Suez, Marea Roșie, acostarea pe frumoasa insulă Ceylon și mai târziu la Singapore, au fost toate trăiri noi și interesante pentru el. Numai de-ar fi luat el toate aceste lucruri bune din mâna lui Dumnezeu! Dar gândul la Dumnezeu nu i-a trecut prin cap. Ca așa de mulți creștini de nume din așa-zisele țări creștine, el trăia fără Dumnezeu și fără speranță în lume. Deja din perioada sa școlară, el n-a mai fost interesat de mersul la biserică, de citirea Bibliei și de rugăciune. Așa că nu este de mirare că el s-a dedat la toate distracțiile care i s-au oferit în călătoria pe mare, la clasa cabinelor, pe vaporul modern.

Ajuns în China, n-a fost altfel. Noua sa reședință era într-un nod de cale ferată, la sud de Fluviul Galben, unde mai locuia un număr de funcționari europeni de cale ferată, în majoritatea lor de naționalitate belgiană.

Acești domni câștigau destul ca să se ospăteze reciproc în fiecare seară în casa unuia sau a altuia. Până târziu în noapte căutau să-și facă viața cât mai plăcută cu putință, prin ospețe, dans, joc de cărți și așa mai departe, în China Interioară, pe care majoritatea o percepeau în rest ca pe o exilare.

Într-o seară, puțin înainte de terminarea unei mese bogate din casa unui coleg, prietenul nostru a simțit dintr-odată dureri abdominale puternice și ar fi căzut leșinat de pe scaun, dacă vecinul său de masă nu l-ar fi prins. Medicul chemat era de părere că era o tulburare de digestie (pe românește: că a mâncat prea mult), i-a prescris un medicament și o zi de odihnă, apoi totul va fi din nou bine. Puțin după aceea, într-o călătorie de inspecție în alt oraș s-au repetat aceleași simptome, dar de data aceasta înainte de masă. Aceasta s-a petrecut în casa unui medic, care a declarat necesară o operație urgentă. Aceasta a și fost făcută, a fost destul de primejdioasă, dar mulțumitoare ca rezultat. Domnul N. nu se gândea nici acum la Dumnezeu; abia mai târziu a recunoscut el în faptul acesta o avertizare serioasă din partea lui Dumnezeu.

Lâncezirea într-o muncă mai mult sau mai puțin grea și în tot felul de distracții cu care a continuat și după operație, a fost tulburată prin izbucnirea repetată a războiului civil chinez. Trupele din nord erau în posesia orașului unde locuia N., iar trupele din sud încercau să-l cucerească, ceea ce au și reușit după câteva încercări eșuate. Casa prietenului nostru era situată imediat lângă linia de foc. Și linia ferată, care era supusă administrării sale, era complet ocupată de armată și încasările au încetat. Prin aceasta, N., care avea de controlat intrările și ieșirile de

bani ale căilor ferate pentru acționari, aproape că nu mai avea nimic de făcut. Banii lichizi încă existenți nu mai ajungeau să-i satisfacă nici măcar pe funcționarii chinezi și muncitorii de la calea ferată, ațâțați de agitatorii comuniști. Într-o zi, domnul N. s-a aflat asediat în propria locuință de acești oameni. Înarmați cu bucăți de cărămidă, ei amenințau să-l omoare dacă va fugi înainte să le plătească atât cât cereau. Dar, ca de atâtea ori în China, nici de data aceasta n-a fost așa de grav cum părea. Oamenii s-au împrăștiat iarăși când au văzut că nu era nimic de luat.

Problema a devenit mai serioasă când generalul care comanda a venit în biroul său și a cerut predarea fondurilor căilor ferate. Domnul N. i-a spus prin traducătorul vorbitor de limbă franceză, că el nu are nimic de predat. Atunci, generalul a spus, pe când făcea semnul de tăiatul capului:

„Atunci vă voi decapita!"

„Da", a răspuns domnul N., „aceasta puteți s-o faceți. Dar credeți că veți găsi dolari de argint în gâtul meu?"

Interpretul a tradus aceasta probabil mai mult sau mai puțin textual în chineză, pentru că și generalul a plecat cu treburile nerezolvate. Cu toate că domnul N. a rămas cu această ocazie liniștit pe din afară, totuși îi cursese sudoarea rece pe spinare.

Nici aceste experiențe nu l-au condus pe domnul N. pe genunchi sau la Dumnezeu, ci l-au umplut de furie împotriva agitației nebunești din jurul său. De fapt, lui îi era indiferent dacă va trăi sau va muri, dar gândul de a fi trimis de acești chinezi pe lumea cealaltă, îi era insuportabil.

Dar avea să fie și mai rău. Într-o zi a venit la N. un secretar al Uniunii Muncitorești și voia bani. În anii 1927/1928, valurile conștiinței naționale printre chinezi au urcat mai mult decât oricând. Cei mai mulți dintre ei îi urau și îi disprețuiau pe străinii care locuiau printre ei, exact așa cum acești străini (care de cele mai multe ori nu cunoșteau nici limba chineză, nici viața gândurilor lor) îi disprețuiau și îi urau pe ei.

Reprezentantul muncitorilor, un om încă foarte tânăr și în plus mic, trebuie să fi apărut neobișnuit de arogant, pentru că domnul N., altfel pașnic și chibzuit, și-a pierdut cumpătul și l-a înșfăcat de guler pe flăcău, care îl amenința cu cele mai înspăimântătoare pedepse, pentru cazul în care nu va face rost de bani. Dar se înșelase. Chiar dacă era mic, chinezul era mai puternic decât el. Europeanul s-a trezit într-o clipă luat pe sus, apoi pe podea. Slujitorii săi au sărit între ei și i-au despărțit pe cei doi. Flăcăul a părăsit furios casa.

Dar în Orient este printre europeni un principiu cunoscut de toți, că în relația cu băștinașii trebuie, înainte de toate, să-ți păstrezi liniștea și demnitatea și în niciun caz n-ai voie să fii primul care devine violent. Domnul N. știa că făcuse o greșeală gravă când îl apucase pe bărbat atât de brutal.

Chestiunea îi făcea griji serioase. Când se gândea la aceasta, ca și la consecințele posibile, i-a venit pentru prima dată gândul la Dumnezeu. Unde altundeva să găsească ajutor? Firește că prima sa rugăciune a fost, de fapt, o ceartă cu Dumnezeu. Conținutul ei era:

„De ce m-ai adus în China? Dar dacă poți, atunci ajută-mă!"

În dimineața următoare, bucătarul său i-a spus:

„Domnule N., aveți grijă! Domnul care a fost ieri aici amenință că va aduce poporul în fața casei dumneavoastră și vă va omorî în bătaie, dacă ieșiși."

Domnul N. a răspuns:

Samenkörner (Neue Folge 25) 1931

„Oricum ar fi, trebuie să-mi fac datoria și să merg la birou."

Dar nu se simțea deloc bine în situația aceasta. De aceea s-a dus încă o dată în camera sa și s-a rugat lui Dumnezeu pentru ajutor și păzire, la care a adăugat că dacă Dumnezeu îl ascultă de data aceasta, voia să devină un creștin.

Liniștit în exterior, dar în inimă destul de temător, a pornit în drum spre birou. Și iată, niciun câine nu și-a mișcat limba împotriva lui. Să fi fost vreo jumătate de oră la biroul său, când a venit o delegație de la bărbatul de care se temea, care l-a rugat în numele lui, să-i ierte impolitețea de ieri.

Dumnezeu îi ascultase rugăciunea. Aceasta a făcut o impresie adâncă asupra lui N. Și chiar el, cum pot să adaug, și-a ținut promisiunea. Fără să fie îndrumat în vreun fel de către oameni - pe misionarii care locuiau în orașul său i-a cunoscut abia câteva luni mai târziu - a început să citească Biblia și să-și facă rost de cărți creștine. De la început i-a fost limpede că trebuia s-o rupă definitiv cu vechea sa viață și cu vechii prieteni. Aceasta a făcut-o pe când a refuzat următoarea invitație la o serată, cu motivarea că el a devenit acum creștin. Belgianul, care îl invitase, ca și ceilalți domni ai coloniei europenilor, au dat din cap și și-au spus unul altuia: „Bietul N. și-a pierdut mințile".

De atunci au trecut mai bine de doi ani și domnul N. a făcut progrese mari în harul Domnului nostru Isus Hristos. El a povestit cele de mai sus într-un cerc mic de prieteni cu aceleași concepții.

Titlul original: „Von Gott gesucht und gefunden"
din *Samenkörner (Neue Folge 25) 1931,* pag. 8-13.